

De Fluisterman

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Alex North

De Fluisterman

Vertaald door
Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4609 5

© 2018 Alex North

The author has asserted his moral rights. All rights reserved.

© 2019 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *The Whisper Man*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Books Ltd. London

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Hanka Steidle / Arcangel Images (vlinder);

© Jernej Lasic / iStock by Getty Images (speld)

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Lynn en Zack

Jake,

Ik heb je zoveel te vertellen, maar wij hebben het altijd lastig gevonden om met elkaar te praten, hè?

Daarom kan ik het maar beter opschrijven.

Ik herinner me nog dat Rebecca en ik je uit het ziekenhuis mee naar huis namen. Het was donker en het sneeuwde, en ik had nog nooit zo voorzichtig gereden als toen. Je was twee dagen oud en je lag vastgegespt in een draagstoeltje naast Rebecca, die zat te dommelen, en om de haverklap keek ik in de binnenspiegel om te zien of alles in orde was.

En weet je waarom? Omdat ik doodsbang was. Ik ben opgegroeid als enig kind en had nog nooit een baby vastgehouden, en daar zat ik nu zelf met mijn eigen baby waar ik voor moest zorgen. Je was zo ongelooflijk klein en kwetsbaar en ik zo volslagen onvoorbereid dat het eigenlijk krankzinnig was dat ze mij met jou het ziekenhuis uit lieten gaan. Vanaf het begin pasten we niet bij elkaar, jij en ik. Rebecca hield je losjes en onbevangen in haar armen, alsof jij háár ter wereld had gebracht in plaats van andersom, maar ik voelde me altijd ongemakkelijk, bang voor dat broze gewicht in mijn armen, en ik wist nooit wat je wilde als je huilde. Ik begreep je totaal niet.

Dat is nooit veranderd.

Toen je wat ouder werd, zei Rebecca tegen me dat dat kwam

doordat we zo op elkaar leken, maar ik weet niet of dat waar is. Ik hoop van niet. Ik zou je altijd een beter lot toe willen wensen.

Hoe dan ook, we kunnen niet met elkaar praten, wat betekent dat ik dit allemaal moet opschrijven. De waarheid over alles wat er in Featherbank is gebeurd.

Over de Nachtmeneer. De jongen onder de vloer. De vlinders. Het kleine meisje in dat wonderlijke jurkje.

En over de Fluisterman natuurlijk.

Het zal niet makkelijk worden, en ik moet beginnen met een verontschuldiging. In de loop der jaren heb ik vaak tegen je gezegd dat er niks was om bang voor te zijn. Dat monsters niet bestonden.

Het spijt me dat ik gelogen heb.

I

Juli

1

Dat je kind door een onbekende wordt ontvoerd is de ergste nachtmerrie van elke ouder. Maar de kans dat dat gebeurt is bijna verwaarloosbaar. In werkelijkheid lopen kinderen een veel groter risico achter gesloten deuren door een familielid te worden mishandeld of misbruikt. De buitenwereld mag dan bedreigend overkomen, de waarheid is dat de meeste vreemden fatsoenlijke mensen zijn en dat 'thuis' vaak de gevaarlijkste plek is van allemaal.

De man die de zesjarige Neil Spencer op het braakliggende terrein besloep wist dat maar al te goed.

Zachtjes met hem oplopend, gescheiden door een rij struiken, hield hij de jongen voortdurend in de gaten. Neil liep langzaam, was zich van geen gevaar bewust. Zo nu en dan schopte hij tegen een steentje, waardoor er een witte stofwolk rond zijn gympen opdwarrelde. De man, die veel geruislozer liep, hoorde telkens Neils schoenen over de grond schampen. Zelf bleef hij muisstil.

Het was een warme avond. De hele dag had de zon fel en onafgebroken geschinen, maar nu liep het tegen zessen en werd het wat heijger. Het was iets koeler geworden en de lucht kleurde goudgeel. Het was zo'n avond dat je met een koud wit wijntje buiten op de patio naar de ondergaande zon ging zitten kijken zonder eraan te denken om een jas aan te trekken, tot het al donker was en je de moeite niet meer nam.

In het amberkleurige licht zag zelfs het braakliggende terrein er mooi uit. Het was een met onkruid en struikgewas begroeid stuk land dat aan de ene kant grensde aan Featherbank, en aan de andere kant begrensd werd door een oude steengroeve. Het glooiende terrein was voor het grootste deel kaal en dor, maar hier en daar stonden wat struiken dicht bij elkaar, waardoor het iets weg had van een doolhof. De kinderen uit het dorp speelden er weleens, hoewel het er niet erg veilig was. In de loop der tijd waren al heel wat kinderen in de verleiding gekomen om de steengroeve in te klauteren, waarvan de steile wanden snel afbrokkelden. De gemeente had hekken en borden geplaatst, maar iedereen was het erover eens dat dat niet genoeg was. Kinderen lieten zich niet door hekken tegenhouden.

Kinderen hadden nu eenmaal de neiging waarschuwingen in de wind te slaan.

De man wist een heleboel over Neil Spencer. Hij had de jongen en diens familie nauwgezet bestudeerd, als een project. Op school deed de jongen het niet al te best. Hij haalde slechte cijfers en sociaal kwam hij ook niet goed mee. Vergeleken bij zijn klasgenoten was hij achter met lezen, schrijven en rekenen. Hij droeg bijna altijd afleggertjes. In zijn manier van doen leek hij juist iets te volwassen voor zijn leeftijd – zo jong als hij was, toonde hij zich vaak wrokig en boos op de wereld. Over een paar jaar zouden ze hem een pestkop en een ruziezoeker noemen, maar nu was hij nog zo jong dat andere mensen zijn tegendraadse gedrag vergoelijkten. ‘Hij bedoelt het niet zo,’ zeiden ze. ‘Hij kan er niks aan doen.’ Neil was nog te jong om verantwoordelijk te zijn voor zijn daden, en daarom zochten de mensen naar andere oorzaken.

De man had dat ook gedaan. En die andere oorzaken waren niet zo moeilijk te vinden.

Vandaag was Neil bij zijn vader geweest. Zijn vader en moeder waren gescheiden, wat de man goed uitkwam. Beide ouders waren alcoholist, waardoor ze op een nogal wisselend niveau functioneerden. Voor hen allebei gold dat het leven hun een stuk minder

zwaar viel wanneer hun zoon bij de ander was, en allebei vonden ze het lastig om hem bezig te houden wanneer hij bij hen was. Het kwam erop neer dat Neil het maar in zijn eentje moest zien te redden en voor zichzelf moest opkomen, en dat verklaarde deels die verharding die de man bij de jongen had zien ontstaan. Neil was een bijzaak in het leven van zijn ouders. Ze hielden niet van hem, zoveel was zeker.

Niet voor het eerst was Neils vader die avond te bezopen geweest om hem met de auto naar het huis van zijn ex te brengen, en kennelijk ook te lui om met hem mee te lopen. De jongen was bijna zeven, dacht zijn vader blijkbaar, en had zich al de hele dag in z'n eentje kunnen vermaken. En dus liep Neil nu ook alleen naar huis.

Hij had op dat moment nog geen idee dat hij die avond naar een heel ander huis zou gaan. De man dacht aan de kamer die hij had ingericht en kon zijn opwinding nauwelijks bedwingen.

Halverwege het veld bleef Neil stilstaan.

De man stopte ook en gluurde tussen de bosjes door om te zien wat de aandacht van de jongen had getrokken.

Tegen een van de struiken lag een afgedankte televisie, waarvan het bolle scherm nog intact was. De man zag Neil er met zijn voet een onderzoekend duwtje tegen geven, maar de tv was te zwaar en kwam niet in beweging. In de ogen van de jongen moest het ding eruitzien als iets uit een vervlogen tijdperk, met een rasterwerk en knoppen aan de zijkant en een grote, bolle achterkant. Aan de andere kant van het pad lagen een paar stenen. De man keek gefascineerd toe terwijl Neil er een uitkoos en die uit alle macht tegen het glas gooide.

Pok!

Een hard geluid in deze verder stille omgeving. Het glas ging niet aan gruzelementen, maar de steen vloog er dwars doorheen en liet een gat achter met barsten aan de rand, als een kogelinslag. Neil pakte nog een steen, maar dit keer miste hij. Hij probeerde het nog eens, en de volgende steen maakte weer een gat in het scherm.

Hij leek het een leuk spelletje te vinden.

En de man begreep wel waarom. Deze achteloze vernielzucht had veel weg van de groeiende agressie die de jongen op school vertoonde. Het was een poging om zijn stempel te zetten op een wereld die hem niet leek te zien staan. Het kwam voort uit een verlangen om gezien te worden. Opgemerkt te worden. Liefde te ontvangen.

Dat wil elk kind, diep vanbinnen.

Bij die gedachte voelde hij in zijn binnenste een stekende pijn en begon zijn hart sneller te kloppen. Hij stapte geruisloos achter de bosjes vandaan en fluisterde de naam van de jongen.

2

Neil. Neil. Neil.

Rechercheur Pete Willis liep behoedzaam over het veld en hoorde de agenten om hem heen om de zoveel seconden de naam van de vermiste jongen roepen. Verder heerste er absolute stilte. Pete keek omhoog. In gedachten zag hij Neils naam de duisternis in fladderen en daar net zo spoorloos verdwijnen aan de nachtelijke hemel als de jongen zelf van de aardbodem was verdwenen.

Hij bewoog de lichtbundel van zijn zaklamp heen en weer over de stoffige bodem om te zien waar hij liep en om te kijken of hij een spoor van de jongen zag. Blauwe trainingsbroek en onderbroek, een Minecraft-T-shirt, zwarte gympen, een pukkel en een drinkfles. De melding was binnengekomen toen hij net aan de maaltijd wilde beginnen waar hij zo op had gezwoegd, en hij voelde zijn maag knorren bij de gedachte aan het onaangerode bord eten dat op dit moment koud stond te worden.

Maar er werd een jongen vermist en die moest gevonden worden.

De andere agenten waren onzichtbaar in het donker, maar hij zag wel de lichtbundels van hun zaklampen over het terrein uitwaaieren. Pete keek op zijn horloge: 20.53 uur. De dag liep bijna ten einde, en hoewel het die middag warm was geweest was het de afgelopen uren behoorlijk afgekoeld, en hij rilde even van de kou. In zijn haast om de deur uit te gaan was hij zijn jas vergeten en zijn

overhemd bood weinig bescherming tegen de kilte. Het was geen avond voor een ouwe vent om zonder jas buiten te zijn – hij was tenslotte al zesenvijftig –, maar het was ook geen avond voor een klein jongetje om buiten te zijn. Alleen en verdwaald. En waarschijnlijk gewond.

Neil. Neil. Neil.

Zelf riep hij nu ook mee: ‘Neil!’

Niets.

De eerste achtenveertig uur na een vermissing zijn cruciaal. De jongen was om 19.39 uur opgegeven als vermist, ongeveer anderhalf uur nadat hij het huis van zijn vader had verlaten. Hij had om 18.20 uur thuis moeten zijn, maar de ouders hielden elkaar niet op de hoogte van het precieze tijdstip van zijn vertrek en thuiskomst, zodat zijn vermissing pas aan het licht kwam toen de moeder haar ex belde met de vraag waar hij bleef. Toen de politie om 19.51 uur ter plekke was, begonnen de schaduwen al langer te worden en waren er al bijna twee van die achtenveertig uur verstreken. Nu waren het er al drie.

Pete wist dat in verreweg de meeste zaken de kinderen snel werden gevonden en weer veilig thuis werden afgeleverd. Vermissingen van kinderen werden ingedeeld in vijf categorieën: verwaarlozing, weglopen, ongelukken, ontvoering door familie, ontvoering door onbekenden. Volgens het allerwaarschijnlijkste scenario zou de vermissing van Neil Spencer een ongeluk blijken te zijn en zouden ze de jongen snel vinden. En toch, bij elke stap die hij zette had hij het knagende gevoel dat dat niet zo was. Het zat hem op een of andere manier niet lekker. Maar aan de andere kant had hij dat gevoel altijd als er een kind werd vermist, dus dat zei niet zoveel. Dat waren gewoon de akelige herinneringen aan twintig jaar geleden die dan de kop opstaken en hem een unheimisch gevoel bezorgden.

Het licht van zijn zaklamp gleed over iets grijzigs. Pete bleef onmiddellijk staan en scheen in het rond. Tegen een van de struiken lag een oude televisie; de beeldbuis was op verschillende plaatsen

kapot, alsof iemand hem als doelwit had gebruikt. Hij bleef er even naar staan kijken.

‘Iets gevonden?’ riep een anonieme stem ergens opzij van hem.

‘Nee,’ antwoordde hij.

De agenten en hij bereikten tegelijk de overkant van het veld, waar bleek dat de zoektocht niets had opgeleverd. Toen hij vanuit de relatieve duisternis in het felle witte licht van de straatlantaarns stapte, voelde Pete zich een beetje draaierig worden. Op straat hing een zacht geroezemoes van leven in de lucht dat een contrast vormde met de doodse stilte van het veld.

Een paar tellen later draaide hij zich om en liep in dezelfde richting terug, omdat hij niet wist wat hij anders moest doen.

Hij wist niet zeker welke kant hij op ging, maar hij liep als vanzelf in de richting van de oude steengroeve die langs de ene zijde van het veld liep. In het donker was het gevaarlijk terrein, dus liep hij naar het groepje lichtbundels van het team dat op het punt stond in de groeve af te dalen. Terwijl een paar andere agenten voorzichtig langs de rand liepen en met hun zaklamp langs de steile afgrond schenen en Neils naam riepen, stonden deze agenten op een kaart te turen en maakten zich klaar om het ruige, steil naar beneden lopende pad af te dalen. Een paar van hen keken op toen hij aan kwam lopen.

‘Meneer?’ Een van hen herkende hem. ‘Ik wist niet dat u vanavond dienst had.’

‘Heb ik ook niet.’ Pete trok het ijzerdraad van het hek omhoog en kroop eronderdoor, waarbij hij extra goed oplette waar hij zijn voeten neerzette. ‘Ik woon hier in de buurt.’

‘Natuurlijk, meneer.’ Het kwam er wat aarzelend uit.

Het was ongebruikelijk dat een inspecteur aan dit soort routinewerk deelnam. Inspecteur Amanda Beck coördineerde het net opgestarte onderzoek vanuit het bureau, en het opsporingsteam bestond voornamelijk uit gewone agenten. Pete vermoedde dat hij er heel wat meer dienstjaren op had zitten dan zij, maar vanavond

was hij gewoon een burger die met hen meezocht. Er werd een kind vermist, wat betekende dat het gevonden moest worden. De agent was misschien te jong om te kunnen weten wat er twintig jaar geleden met Frank Carter was gebeurd en om te begrijpen waarom het geen verrassing was om Pete Willis hier aan te treffen.

‘Oppassen, meneer. De grond is hier niet helemaal stabiel.’

‘Maak je geen zorgen.’

En kennelijk ook jong genoeg om hem af te schrijven als een ouwe zak. Waarschijnlijk had hij Pete nooit bezig gezien in de fitnessruimte van het bureau, waar hij elke ochtend te vinden was voor hij aan het werk ging. Ondanks het leeftijdsverschil durfde Pete er wat onder te verwedden dat hij die jonge kerel op elk toetstel de baas was. Hij keek echt wel uit waar hij liep. Alles in de gaten houden – met inbegrip van zichzelf – was zijn tweede natuur.

‘Goed, meneer, we gaan zo naar beneden. We moeten alleen nog wat dingen met elkaar afstemmen.’

‘Ik heb hier niet de leiding, hè.’ Pete scheen met zijn zaklamp over het pad om het ruwe terrein te verkennen. De lichtbundel reikte niet ver. De bodem van de groeve was slechts een enorm zwart gat. ‘Je brengt verslag uit aan inspecteur Beck, niet aan mij.’

‘Ja, meneer.’

Pete bleef naar beneden kijken en dacht aan Neil Spencer. De meest voor de hand liggende routes van de jongen hadden ze in kaart gebracht. De straten waren afgezocht. De politie had al met de meeste van zijn vriendjes gesproken, wat niets had opgeleverd. En op het braakliggende terrein was ook niets gevonden. Als de verdwijning van de jongen inderdaad aan een ongeluk te wijten was, of aan een verkeerd afgelopen avontuur, bleef de steengroeve over als de enige logische plaats waar hij gevonden zou kunnen worden.

En toch leek de zwarte wereld daar beneden volkomen leeg. Hij wist het niet zeker, maar zijn gevoel zei hem dat ze Neil Spencer hier niet zouden vinden.

Dat hij misschien helemaal niet gevonden zou worden.

3

‘Weet je nog wat ik tegen je heb gezegd?’ vroeg het kleine meisje.

Dat wist hij, maar op dit moment deed Jake zijn best haar te negeren. Alle andere kinderen van de 567 Club speelden buiten in de zon. Hij hoorde ze joelen en de bal over het asfalt stuiten, en zo nu en dan met een doffe dreun tegen de zijkant van het gebouw knallen. Maar hij zat binnen aan zijn tekening te werken. Hij wilde die liever hier in alle rust afmaken.

Niet dat hij het niet leuk vond om met het meisje te spelen. Zeker wel. Meestal was zij de enige die graag met hem speelde, en meestal vond hij het leuk om haar te zien. Maar vanmiddag was ze niet zo vrolijk. Sterker nog: ze keek heel ernstig, en dat vond hij maar niks.

‘Weet je het nog?’

‘Denk het wel.’

‘Zég het dan.’

Hij legde met een zucht zijn potlood neer en keek haar aan. Ze droeg zoals altijd een blauw-witgeruite jurk en op haar rechterknie zag hij het korstje van een schaafwond die nooit leek te helen. De andere meisjes hadden keurig schouderlang haar of droegen het in een strakke paardenstaart, maar het haar van het kleine meisje zag er verwaaid uit, alsof ze het al een hele poos niet had geborsteld.

Hij zag aan haar blik dat ze niet snel zou opgeven, dus herhaalde hij wat ze tegen hem had gezegd.

‘Als de deur halfopen staat...’

Eigenlijk stond hij er verbaasd over dat hij het nog wist, want hij had geen enkele moeite gedaan om de woorden te onthouden. Maar toch waren ze blijven hangen. Het had iets met het ritme te maken. Soms hoorde hij een liedje op de kinderzender van de BBC dat urenlang in zijn hoofd bleef rondzingen. Papa noemde dat een oorwurm, en Jake stelde zich dan voor dat de klanken zich een weg naar binnen groeven en in zijn hersens rondwriemden.

Toen hij klaar was, knikte het meisje tevreden. Jake pakte zijn potlood weer vast.

‘Wat betekent het eigenlijk?’ vroeg hij.

‘Het is een waarschuwing.’ Er verscheen een nadenkende rimpel in haar neus. ‘Nou ja, zo iets in elk geval. Dat zeiden de kinderen altijd toen ik nog klein was.’

‘Ja, maar wat betekent het?’

‘Het is gewoon een wijze raad,’ zei ze. ‘Er zijn een heleboel slechte mensen op de wereld. Er gebeuren een heleboel slechte dingen. Dus is het goed om te onthouden.’

Jake trok zijn wenkbrauwen op en begon weer te tekenen. Slechte mensen. Op de 567 Club zat ook een iets oudere jongen, Carl, en Jake vond dat hij slecht was. Vorige week was Jake een legokasteel aan het bouwen toen Carl heel dicht bij hem was komen staan en als een levensgrote schaduw boven hem uittorende.

‘Waarom haalt jouw vader je altijd op?’ vroeg Carl, terwijl hij het antwoord al wist. ‘Is dat omdat je moeder dood is?’

Jake gaf geen antwoord.

‘Hoe zag ze eruit toen je haar vond?’

Weer gaf hij geen antwoord. Behalve als hij een nachtmerrie had, dacht hij niet na over hoe het had gevoeld toen hij mama die dag op de grond had gevonden. Want dan ging zijn ademhaling heel raar doen en kon hij niet meer goed ademhalen. Maar hij kon er niet omheen dat ze er niet meer was.

Het deed hem denken aan die keer, lang geleden, toen hij om de